Quan res és fruit de la casualitat

Jugadors i entrenadors que hi han coincidit al llarg de la seva carrera subratllen les habilitats i el potencial d'un Portu que s'ha destapat, amb 11 gols i excel·lents actuacions, com un dels futbolistes més destacats del Girona i també de Primera

Portu prova d´escapolir-se de Jonny, lateral del Celta de Vigo, dimarts passat a Montilivi.

Al futbol, com en la vida, res no passa per casualitat. Si es triomfa és perquè el jugador de torn té aptituds. No es pot brillar a Primera perquè sí. És impossible. La categoria és tan exigent que no deixa lloc a l'atzar. Si no hi ha un treball previ, fam o unes qualitats innates, despuntar a l'elit es converteix en una utopia. A dia d'avui Portu [http://www.diaridegirona.cat/tags/portu.html] és un dels futbolistes moda. Per números i per rendiment. És la revelació de l'equip revelació. I això no pot ser fruit de la casualitat. Si el murcià és un dels noms propis de l'anomenada millor Lliga del món, és perquè durant temps ha reunit els ingredients per ser-ho i ara, en el millor aparador possible, els ha sabut cuinar com toca. Els que no el coneixien es fan creus del que és capaç d'aportar un jugador com ell, una de les referències d'un Girona sense experiència a la màxima categoria. A la resta, els que han tingut la sort de gaudir-lo o fins i tot de patir-lo, res els estranya. Diari de Girona ha parlat amb gent que s'ha creuat al camí de Portu al llarg de la seva carrera, des d'un dels seus primers entrenadors, fins a companys de vestidor. Cap d'ells se sorprèn del repertori que està oferint; ja veien llavors que apuntava maneres. I fins i tot, no descarten que, en cas de seguir així, algun dia rebi la trucada de la selecció.

«Sempre ha destacat i és dels jugadors amb més pebrots que he tingut mai en un equip»

A la seva terra va fer Portu les primeres passes com a futbolista, abans d'entrar al València. A Paterna va créixer com a jugador i un dels entrenadors que es van creuar en el seu camí va ser Vicente Mir. Ara, sense equip després que l'Elx l'acomiadés aquesta temporada, el valencià recorda que el va tenir a les seves ordres tres anys. El primer, com a juvenil. «Teníem un equipàs. A part d'ell hi havia Carles Gil, Bernat, Alcácer, Isco... La fornada era boníssima. Vam ser campions de Lliga i subcampions d'Espanya. Si no vam guanyar aquest títol va ser perquè Portu estava sancionat a la final contra el Madrid!», rememora. Després, un parell de cursos al Mestalla; a Tercera (amb ascens inclòs) i a Segona B. «Ja apuntava maneres. Era dels que més destacava i un dels futbolistes amb més pebrots que he dirigit mai. Feia de mig centre, però allà on el posés, rendia. Fins i tot el vaig fer jugar de segona punta, com ara al Girona, perquè sempre ha tingut molta arribada. Si no va arribar més lluny llavors és perquè no es van atrevir. Sabia que despuntaria i estava clarissim que com a mínim es plantaria a Segona», explica. També recorda que més d'un cop se les havien tingut. «Teníem bona relació, però ens hem enfadat unes quantes vegades. Li exigia molt, perquè tot i que hi anava, li faltava un punt d'intensitat. Però després se'ns passava». I sobre el seu futur i l'opció d'anar a la selecció, Mir ho té clar. «Està fent un any molt bo.

Ha anat de menys a més i crida molt l'atenció. Tot pot passar».

«És molt bona persona i un futbolista carismàtic»

A València, Portu va coincidir al vestidor amb un gironí. Es tracta del silenc Albert Dalmau, amb qui va jugar un parell de cursos. «No hi parlo des de l'estiu, però tenim bona relació i sé que puc comptar amb ell quan el necessiti», diu. Dalmau el recorda com «un jugador molt carismàtic i una boníssima persona. Sempre ha tingut potència i velocitat. Ja apuntava maneres, però llavors mai hauria imaginat que arribaria tan lluny jugant de davanter, perquè llavors ho feia al mig del camp». També parla de la selecció. «És molt difícil, però tant de bo hi arribi algun dia».

«Té caràcter, ambició i el més important; sempre ha tingut clar que volia ser futbolista»

Amb 22 anys, Portu es plantava a l'Albacete. Era la seva primera experiència a la Segona Divisió i allà, al Carlos Belmonte, es va trobar amb Fran Noguerol, un central de 38 anys que vivia la part final de la seva carrera. «Un dia se'm va sincerar i em va explicar que al principi li feia por. Li recordava al València, quan ell s'entrenava amb el primer equip i els més veterans s'aprofitaven dels més joves. Em va veure a mi, un jugador amb més de 300 partits a Segona i va pensar que li faria la guitza a la mínima que en tingués l'oportunitat». No va ser així, fins al punt que entre tots dos va néixer una bona relació. Noguerol, ara al cos tècnic de l'Albacete, parla d'ell com un futbolista «híper-mega-competitiu» que ha arribat a «un sostre més alt del que llavors ens podíem imaginar». El descriu com un jugador «molt compromès que s'entrena de la mateixa manera que juga». «Té caràcter, ambició i el més important, sempre ha volgut viure del futbol. Aquesta és la seva millor virtut», afegeix. Creu el gallec que a Portu «li va de meravella el sistema del Girona» i té encara una altra anècdota. «El gol que va marcar al Camp Nou em va recordar, i molt, a aquella època. Als entrenaments s'aprofitava de qualsevol badada meva per robar-me la pilota. S'inflava de fer-ho! Té aquest gen competitiu que el fa ser d'aquesta manera».

«Va ser el millor d'aquella temporada, amb diferència»

Un curs més tard, l'Albacete acabaria perdent la categoria amb Portu jugant 39 partits i fent 8 gols. «Va ser el millor de llarg, el que més va destacar, mostrant a cada partit i entrenament un alt nivell». Així el recorda Dani Mallo, llavors a terres manxegues. Precisament, el porter i ell van tenir una conversa al final d'aquella temporada que el va ajudar a fitxar pel Girona. «Sabia que jo hi havia estat i em va preguntar coses del club i de la ciutat. Li vaig parlar meravelles». Del murcià afegeix que «sempre dona el cent per cent» i que tant ell com el conjunt de Machín «estan fets de la mateixa pasta. Lluitadors i que ho donen tot a cada jugada». I la selecció? «No seria gens descabellat i em semblaria just que hi anés».

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/girona-fc/2018/03/01/res-fruit-casualitat/898781.html?utm_source=rss